

Her lægges der op til: Er man arbejdsløs, kan man få. Er man ikke arbejdsløs, må man gå. Så enkelt er det jo ikke her i Folketinget.

(Kort bemærkning).

Jette Gottlieb (EL):

Nå, men det var da første gang, vi så fik en substansdiskussion; det var da dejligt.

Men så vil jeg sige, at så må man jo nok også læse de tre linjer sådan lidt mere omhyggeligt, for det, der sådan set er lagt op til, er, at man betragter det som en løngaranti. Det er det, der ligger i modregning. Det er i øvrigt det, der ligger i den ordning, der er, efter at man har fået sin efterløn i 1 år. Det er kun et spørgsmål om at flytte den hen til det første år.

Det er klart, at hvis man har nogle særlige situationer og ikke har en indtægt og alt det dér, jamen så er det da fornuftigt, at man har en mulighed for at få et eftervederlag herfra.

(Kort bemærkning).

Henning Grove (KF):

Jo, men det viser jo tydeligt, hvor lidt det her beslutningsforslag er gennemarbejdet.

Hvorfor kommer man ikke med noget bredere? Her kommer det bare, bum, og så tager man ikke hensyn til, hvordan det her Folketing fungerer.

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Så er det hr. Aage Frandsen som ordfører.

Aage Frandsen (SF):

Som det allerede er blevet fremhævet, er den ordning, vi har i dag, noget, som blev vedtaget for godt 1 år siden af et flertal i Folketinget.

Man kan sige, at det selvfølgelig til enhver tid er folketingsmedlemmers ret, når man er uenig i noget, der er vedtaget, at fremsætte det, man selv mener. Og det kan man ikke bebrejde nogen. Hvis man gør det, er der ganske mange, der står til bebrejdelse i Folketinget.

Ellers må man nok sige, at det nye, der er sket i forhold til det, der blev vedtaget dengang, er jo, at en skatteminister kom til at tænke lidt for højt, og det er vel det, som er anledning til, at forslaget ligger her.

I forhold til det, som er gældende regel i dag, vil jeg sige, at der var jo også ting i det, som blev lavet, som vi klart var imod, og det er sådan set ikke normalt, når man laver en aftale, som det skete i Præsidiet, at man så stiller ændringsfor-

slag til den. Men det gjorde vi til nogle af punkterne, fordi vi sagde, at vi var klart imod de ting.

Der var andre punkter, som vi ikke stillede ændringsforslag til, men sagde, at det burde have været anderledes, man burde ikke gennemføre det på den måde. Og endelig var der nogle ting, som vi ikke var særlig begejstret for, men som vi ikke kunne finde bedre løsninger på, og så undlod vi at kritisere de dele.

I forhold til de to elementer, som ligger i forslaget her, kan jeg sige, at når det drejer sig om det første, så er vi meget sympatisk indstillet over for det. Jeg mener også, at man kunne have fået en bedre model, som i højere grad tilgodeser det, som også er på arbejdsmarkedet, uden at det behøver at blive særlig bøvlet.

Den ene mulighed er selvfølgelig, at man siger, at det skal være på regning det hele, men der er jo også andre modeller, som findes på arbejdsmarkedet, hvor man ikke kun har regning på det hele. Derfor er der forskellige modeller, man kunne have anvendt i stedet for den, man anvender. Men man blev bare enig om at anvende denne her, fordi man ikke kunne blive enig om andet.

Men det er klart, at i forhold til diskussionen i offentligheden er det ikke den mest hensigtsmæssige model, man har i øjeblikket. Den forekommer ikke retfærdig, og man kunne sagtens have lavet en bedre model, givetvis tror jeg, hvis man havde rådført sig mere med hensyn til, hvad man kender af muligheder i Skatteministeriet.

Den anden del af det var et af de punkter, hvor vi sagde, at vi er klart uenige i, at man gennemførte det, som man gjorde. Vi mener ikke, at personer, som har et job, som de umiddelbart vender tilbage til med løn og det hele, så også kan have eftervederlag. Det mener vi klart er urimeligt. Vi sagde også dengang, at det burde have været anderledes, fordi der er en masse mennesker, som får nogle begunstigelser, og som slet ikke har brug for det.

Så kan man sige i forhold til forslaget her, at det vedrører alene folketingsmedlemmer. Det diskuterede vi også dengang dér for godt et år siden. Vi mener, at hvis man endelig skal se på det, vedrører det jo ikke kun folketingsmedlemmer, men også ministre, og vi mener, at man også bør inddrage den del af det. For det er jo ikke alene folketingsmedlemmerne, der er begunstiget med nogle ordninger, det er i høj grad også ministre, uanset at man begrænsede begunstigelserne for godt et år siden.